

ELS HEROIS

DE L'OLIMP

LA CASA D'HADES

RICK RIORDAN

Traducció de Jordi Cussà i Anna Camps

KIMERA

*Als meus lectors meravellosos:
disculpeu-me el final escapçat de l'últim llibre.
Bé, de fet, no; no pas de debò. HA HA HA HA.
Però, de veritat, us estimo.*

Primera edició: febrer del 2014
Títol original anglès: *The House of Hades*

Maquetació: Marquès SL
Adaptació de coberta: Book & Look
Fotografia de les guardes: © Christopher Ewing / Shutterstock.com

Edició: David Sánchez Vaqué
Coordinació editorial: Anna Pérez i Mir
Direcció editorial: Iolanda Batallé Prats

© 2013 Rick Riordan
© 2013 John Rocco, per la coberta
© 2014 Jordi Cussà i Balaguer, per la traducció
© 2014 La Galera SAU Editorial per l'edició en llengua catalana

La publicació d'aquest llibre s'ha negociat a través de Sandra Bruna Agencia Literaria, SL i Nancy Gallt Literary Agency.

Kimera és un segell de La Galera

La Galera, SAU Editorial
Josep Pla, 95
08019 Barcelona
www.lagaleraeditorial.com

Imprès a Egedsa
Roís de Corella, 16
08205 Sabadell

Dipòsit legal: B-27.241-2013
Imprès a la UE
ISBN: 978-84-246-5165-7

Qualsevol mena de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra resta rigorosament prohibida i estarà sotmesa a les sancions establertes per la llei. L'editor faculta el CEDRO (Centre Espanyol de Drets Reprogràfics, www.cedro.org) perquè autoritzi la fotocòpia o l'escaneig d'algun fragment a les persones que hi estiguin interessades.

La Casa d'Hades va ser escollit MILLOR LLIBRE DE L'ANY 2013 en la categoria de Middle Grade pels lectors del web goodreads.com.

D'EL FILL DE NEPTÚ S'HA DIT:

Si el ritme es manté a aquest nivell fins al tercer volum, en què el trasllat de l'acció a Europa promet noves emocions, els fans esperaran amb entusiasme els volums quart i cinquè.

De L'HEROI PERDUT:

Els seguidors de Percy Jackson poden estar tranquils. Aquest primer volum de la sèrie spin-off *Els herois de l'Olimp* és una aventura trepidant que conté prou elements familiars per atrapar immediatament tots aquells que estiguin ansiosos de tornar a visitar el seu món modern tocat pel caos mitològic. Alternant el punt de vista dels tres protagonistes, la narració de Riordan és més refinada que mai, plena d'humor, acció i cor. Els seus incondicionals no en sortiran decebutos.
Publishers Weekly

De la trilogia LES CRÒNIQUES DELS KANE:

Novament, Riordan entrellaça amb mestria la vida moderna amb la mitologia i la història, desempolsega i dóna un nou vigor a objectes com la pedra Rosetta o les històries de l'Antic Egipte.
The Los Angeles Times

Té un ritme tan fluid que de vegades tenia la sensació que l'acció era més ràpida que els meus propis ulls.
librosdeensueño.com

I de PERCY JACKSON I ELS DÉUS DE L'OLIMP:

LA BATALLA DEL LABERINT

No cal que busqueu més el pròxim Harry Potter; només cal que conegueu Percy Jackson, com ja han fet legions de seguidors.
Kirkus Reviews

I

HAZEL

Durant el tercer atac, la Hazel gairebé es va empassar una roca. Mirava fixament la boira i es preguntava com podia ser tan difícil volar a través d'una ridícula carena de muntanyes, quan van sonar les campanes d'alarma de la nau.

—Tot a babord! —va cridar en Nico des del pal major del vaixell volador.

A baix al timó, en Leo va tibar la roda. L'Argo II va virar a mà esquerra, i els remes aeris van llescar els núvols com fulles de ganivets.

La Hazel va cometre l'error de mirar per sobre la barana. Una forma fosca i esfèrica se li va llançar al damunt. Ella va pensar: per què se'ns tira a sobre la lluna? Després va xisclar i es va estirar a coberta. Una roca enorme li va passar xiulant, tan a prop del cap que li va apartar els cabells de la cara.

CRAC!

El pal major es va enfonsar: vela, perxes i en Nico, tot va estavellar-se contra la coberta. La roca, si fa no fa de la mida d'una camioneta, va perdre's dins la boira, com si hagués d'ocupar-se de coses importants en una altra banda.

—Nico!

La Hazel es va arrossegar cap a ell mentre en Leo anivellava la nau.

—Estic bé —va murmurar en Nico, apartant a cops de peu un farcell de lones plegades.

La Hazel el va ajudar, i van anar junts cap a proa trontollant. La Hazel va tornar a mirar enfora, però aquest cop amb més cautela. Els núvols es van separar el suficient per deixar a la vista el cim de la muntanya que tenien a sota: una punta de llança de roca negra que sobresortia d'uns planells inclinats de molsa verda. Dret al pic hi havia un déu de la muntanya (un *numina montanum*, com en deia en Jason). O *ourae*, en grec. Com fos que els anomenessin, eren dolents.

Com els altres que havien conegut, duia una simple túnica sobre una pell tan aspra i fosca com el basalt. Feia sis metres d'alçada i era musculós en extrem. Lluïa una barba blanca que onejava al vent, cabells prims i una mirada salvatge, com un eremita boig. Va bramar alguna cosa, però segur que no era una benvinguda. Amb les mans nues, va aferrar un altre bloc de roca de la seva muntanya i va començar a donar-li forma de pilota.

L'escena va desaparèixer dins la boira, però quan el déu de la muntanya va tornar a bramar, altres *numina* van respondre des de la distància, provocant un seguit d'ecos a les valls.

—Estúpids déus de les muntanyes! —va exclamar en Leo des del timó—. És la tercera vegada que he de substituir el pal! Us penseu que creixen als arbres?

En Nico va frunzir les celles.

—Els pals dels vaixells, els fan dels arbres.

—No és pas aquesta la qüestió!

En Leo va agafar un comandament dels seus, construït a partir de l'stick d'una Nintendo Wii, i el va moure en cercles. Uns metres més enllà, es va obrir una trapa a la coberta. En va sorgir un canó de bronze celestial. La Hazel va tenir el temps just de tapar-se les orelles abans que el canó explotés cap al cel, escampant una dot-

zena d'esferes metàl·liques amb cues de foc verd. A mig aire, de les esferes van sortir unes pales, com hèlices d'un helicòpter, i van girar ràpidament cap a la boira.

Al cap d'un moment, a través de les muntanyes van esclatar una sèrie d'explosions, seguides del rugit indignat dels déus muntanyesos.

—Hah! —va cridar en Leo.

Malauradament, si pensàvem en les dues últimes trobades, la Hazel va endevinar que l'arma més nova d'en Leo només aconseguia fer enrabiatar els *numina*.

Una altra roca va xiular per l'aire cap a estribord. En Nico va cridar:

—Treu-nos d'aquí!

En Leo, murmurant, va fer un comentari ofensiu respecte als *numina*, però va girar el timó. Els motors van brunzir. Els cordatges màgics es van tensar sols i la nau va virar a babord. L'Argo II va agafar velocitat mentre es retirava cap al nord-oest, com havien fet els dos últims dies.

La Hazel no es va relaxar fins que van ser fora de les muntanyes. La boira es va desfibrar. A sota de la nau, un sol matinal il·luminava els turons verds i els camps daurats d'un paratge rural italià, no gaire diferent del nord de Califòrnia. La Hazel gairebé es podia imaginar que volaven cap al Campament Júpiter.

Aquella idea era un pes sobre el pit. Només s'havia estat nou mesos al Campament Júpiter, des que el Nico l'havia portat de tornada des de l'inframón. Però l'enyorava més que el lloc on havia nascut, a Nova Orleans, i definitivament molt més que Alaska, on havia mort el 1942.

Enyorava la seva llitera als barracots de la Cinquena Cohort. Enyorava els sopars al menjador de la tropa, on els esperits del vent carretejaven plates per l'aire i els legionaris feien bromes sobre els jocs de guerra. Volia perdre's pels carrers de Nova Roma, agafada de la mà d'en Frank Zhang. Volia viure l'experiència de ser una

noia normal i corrent ni que fos una sola vegada, amb un company dolç i atent.

Però, sobretot, volia sentir-se segura. N'estava ben tipa, de sentir-se espantada i preocupada contínuament.

Ella era a la coberta de popa, mentre en Nico es treia esquerdills del pal que tenia als braços i en Leo pitjava botons a la consola de la nau.

—Bé, això ha estat antifantàstic —va dir en Leo—. Desperto els altres?

La Hazel estava temptada de dir que sí, però la resta de membres de la tripulació havien fet el torn de nit i s'havien guanyat el descans. Defensar la nau els havia deixat rendits. Cada poques hores, pel que es veia, algun monstre romà decidia que l'Argo II feia cara de ser un bombó gustós.

Unes quantes setmanes abans, la Hazel no s'hauria cregut que ningú pogués dormir durant un atac dels *numina*, però ara s'imaginava que els seus amics encara roncaven a la coberta inferior. Ella, quan tenia ocasió d'abandonar-se, dormia com si es trobés en coma.

—Els convé descansar —va respondre—. Haurem de buscar una altra ruta pel nostre compte.

—Uh —va grunyir en Leo mirant el monitor.

Amb la seva camisa de feina atrotinada i aquells texans esquitxats de greix, semblava que acabés de perdre un combat de lluita lliure contra una locomotora.

Des que els seus amics, en Percy i l'Annabeth, havien caigut al Tàrtar, en Leo havia estat treballant gairebé sense parar. Es mostrava més enfadat i fins i tot més obsessionat que de costum.

La Hazel patia per ell. Però, per una banda, també se sentia alleugerida pel canvi. Sempre que reia i feia broma, en Leo s'assemblava massa i tot al Sammy, el seu besavi... que havia estat el primer company sentimental de la Hazel, l'any 1942.

Ugg, per què havia de ser tan complicada, la seva vida?

—Una altra ruta —va murmurar en Leo—. En veus cap, tu?

Al monitor, s'hi veia un mapa d'Itàlia lluminós. Les muntanyes dels Apenins recorrien pel mig el país en forma de bota. Un punt verd assenyalava l'Argo II al costat oest de la carena, a uns centenars de quilòmetres de Roma. El rumb hauria d'haver estat fàcil. Havien d'arribar a un lloc anomenat Epir, a Grècia, i trobar un temple antic conegut com la Casa d'Hades (o Plutó, segons els romans. O com a la Hazel li agradava referir-s'hi: el pare més absent i nefast de tot el món).

Per arribar a l'Epir, només els calia continuar de dret cap a l'est: per sobre dels Apenins i a través del mar Adriàtic. Però la cosa no havia pas anat així. Cada vegada que intentaven creuar l'espina dorsal d'Itàlia, els déus de les muntanyes els atacaven.

Feia dos dies que vorejaven cap al nord, amb l'esperança de trobar un pas segur, però sense sort. Els *numina montanum* eren fills de Gaia, la deessa que la Hazel s'estimava menys. Per això eren enemics acarnissats. L'Argo II no podia volar prou enlaire per evitar els atacs. I, ni tan sols amb tots els seus aparells de defensa, la nau no era capaç de sobrepassar la carena sense acabar esmicolada.

—És culpa nostra —va dir la Hazel—. D'en Nico i meva. Els *numina* ens poden detectar.

Va ullar el seu germanastre. Des que l'havien rescatat dels gegants, havia començat a recuperar forces, però encara estava molt prim. La camisa i els texans negres li penjaven de l'esquelet. Els cabells llargs i foscos li emmarcaven els ulls enfonsats. La pell color d'oliva s'havia tornat d'un blanc verdós malaltís, com la saba dels arbres.

Segons els cànons humans, tenia catorze anys ben just, un més que la Hazel, però això només era una petita part de la veritat. Igual com la Hazel, en Nico di Angelo era un semidéu d'una altra era. Irradiava una mena d'energia antiga, una melancolia que venia de saber que no pertanyia al món modern.

La Hazel no feia pas gaire que el coneixia, però comprenia i fins i tot compartia aquella tristesa. Els fills d'Hades (o Plutó, com vulgueu) rara vegada disfrutaven d'una vida feliç. I si jutgem pel que li havia comentat ahir a la nit, encara no s'havien enfrontat al repte més difícil, que els esperava a la Casa d'Hades (un repte que en Nico li va implorar que guardés en secret).

En Nico va aferrar l'empunyadura de la seva espasa de ferro estigi.

—Als esperits de la terra no els agraden els fills de l'inframón. Això és veritat. Ens fiquem sota la seva pell... literalment. Però em sembla que els *numina* podrien detectar aquesta nau igualment. Portem l'Atena Pàrtenos i allò és com un far màgic.

La Hazel es va esgarrifar pensant en l'estàtua colossal que ocupava la major part de la bodega. Els havia costat un sacrifici brutal rescatar-la d'aquella caverna sota la ciutat de Roma... però no tenien ni idea de què fer-ne. Fins al moment, per a l'única cosa que semblava útil era per atreure més monstres.

En Leo va resseguir amb un dit el mapa d'Itàlia.

—O sigui que creuar la carena queda descartat. El problema és que s'allarga un bon tros en totes dues direccions.

—Podem anar-hi per mar —va suggerir la Hazel—. Donar la volta a l'entorn de la punta sud d'Itàlia.

—És una ruta molt llarga —va objectar en Nico—. A més, no tenim... —La veu se li va esquarterar—. Ja m'entens... no tenim el nostre expert marí, en Percy.

El nom va quedar suspès en l'aire com una tempestat imminent.

Percy Jackson, fill de Posidó... probablement era el semi-déu que la Hazel més admirava. Li havia salvat la vida tantes vegades durant la missió a Alaska... Però quan ell necessitava l'ajuda de la Hazel a Roma, ella li havia fallat. S'havia quedat contemplant, impotent, com ell i l'Annabeth es precipitaven per aquell avenc.

La Hazel va inspirar profundament. En Percy i l'Annabeth encara eren vius. Ho sentia al cor, això. Encara seria a temps d'ajudar-los si podia arribar a la Casa d'Hades, si podia sobreviure el desafiament sobre el qual l'havia advertit en Nico...

—I si seguim cap al nord? —va preguntar—. Hi ha d'haver una esquerdada o alguna cosa semblant, entre les muntanyes.

En Leo joguinejava amb l'esfera d'Arquimedes, que havia instal·lat a la consola: la seva joguina més nova i perillosa. La Hazel es quedava sense saliva cada vegada que mirava aquella cosa. Tenia por que en Leo s'equivoqués de combinació i, sense voler, els expulsés a tots de coberta, o fes explotar la nau o la convertís en una torradora gegant.

Afortunadament, van tenir sort. De l'esfera en va sortir una lent de càmera que va projectar sobre la consola una imatge en 3D de la carena dels Apenins.

—No ho sé. —En Leo examinava l'holograma—. No veig cap pas fàcil en direcció nord. Però m'agrada més aquesta idea que retrocedir cap al sud. No en vull saber res més, de Roma.

Ningú l'hi va discutir. Roma no havia estat una experiència agradable.

—Fem el que fem, ens hem d'afanyar —va intervenir en Nico—. Cada dia que en Percy i l'Annabeth passin al Tàrtar...

No va acabar la frase. Havien de confiar que en Percy i l'Annabeth podrien sobreviure prou per trobar les Portes de la Mort per la banda del Tàrtar. Llavors, suposant que l'Argo II pogués arribar a la Casa d'Hades, potser trobarien la manera d'obrir les Portes des del costat dels mortals, per salvar els seus amics, segellar l'entrada i evitar que les forces de Gaia es reencarnessin una vegada i una altra.

Sí... amb aquell pla, no podia fallar res.

En Nico va arrufar les celles mirant el paisatge rural italià de sota.

—Potser sí que hauríem de despertar els altres. La decisió ens afecta a tots.

—No —va insistir la Hazel—. Ja trobarem una solució.

No acabava d'entendre per què n'estava tan convençuda, però des que havien marxat de Roma, la tripulació havia perdut cohesió. Havien après a treballar en equip. I llavors, bum... els dos membres més importants havien caigut al Tàrtar. En Percy era la columna vertebral de la colla. Els havia donat confiança mentre travessaven l'Atlàntic i entraven al Mediterrani. I pel que fa a l'Annabeth... en realitat havia estat la comandant de fet de la missió. Havia recuperat l'estàtua tota sola. Era la més intel·ligent dels set, la que sabia les respostes.

Si la Hazel despertava la resta de companys cada vegada que sorgia un problema, començarien a discutir un altre cop i de mica en mica els venceria la desesperació.

Havia d'aconseguir que en Percy i l'Annabeth se sentissin orgullosos d'ella. Havia d'agafar la iniciativa. No es creia que la seva única participació en la missió fos l'advertència que li havia fet en Nico: superar l'obstacle que els esperava a la Casa d'Hades. Es va treure aquella idea del cap.

—Necessitem una mica de creativitat —va apuntar—. Una altra manera de travessar les muntanyes... o un sistema per amagar-nos dels *numina*.

En Nico va sospirar.

—Si viatgés sol, podria fer-ho en l'ombra. Però no funcionaria amb una nau sencera. I, francament, no sé si tinc forces per transportar-me jo, ara com ara.

—Potser podria improvisar alguna mena de camuflatge —va aventurar en Leo—, com per exemple una pantalla de fum que ens amagués entre els núvols.

No se'l veia gens entusiasmats.

La Hazel contemplava el paisatge fugint enrere, mentre pensava què hi havia a sota, al reialme del seu pare, senyor de l'inframón.

Només havia vist Plutó una vegada, i ni tan sols s'havia adonat de qui era. No n'havia esperat mai cap mena d'ajuda, ni quan vivia per primera vegada, ni durant el temps que havia passat a l'inframón com a esperit, ni tampoc des que en Nico l'havia retornat al món dels vius.

El criat del seu pare, Tànatos, déu de la mort, havia suggerit que Plutó potser li feia un favor ignorant-la. En teoria no havia de ser viva, fet i fet. Si Plutó la trobava, potser l'hauria d'enviar altre cop al país dels difunts.

Això significava que cridar Plutó podia resultar una idea pès-sima. I tot i així...

Papa, sisplau —va adonar-se que resava—. He de trobar un manera d'anar al teu temple de Grècia... a la Casa d'Hades. Si ets allà baix, ensenya'm què he de fer.

Arran de l'horitzó, una ombra en moviment li va atreure la mirada... alguna cosa petita de color beix que corria pels prats a una velocitat increïble, expulsant un rastre de vapor igual que un avió.

La Hazel no s'ho podia creure. No volia fer-se falses esperances, però per força havia de ser...

—Arió.

—Què? —li va preguntar en Nico.

En Leo va deixar anar un iupi feliç quan el núvol de pols s'acostava.

—És el seu cavall, tio! Aquesta part te l'has perdut completament. No l'haviem vist des de Kansas!

La Hazel va esclafir a riure per primera vegada en uns quants dies. Quin bon rotllo tornar a veure aquell vell amic.

Un quilòmetre i mig més al nord, el puntet beix va fer la volta a una serra i es va aturar al capdamunt. Era difícil distingir-lo, però quan es va encabritar i renillar, el so va arribar perfectament a l'Argo II. La Hazel no en tenia cap dubte: era l'Arió.

—L'hem d'anar a veure —va dir—. Ha vingut a ajudar-nos.

—Sí, entesos. —En Leo es va rascar el cap—. Però hem quedat que no tornàriem a posar la nau a terra, te'n recordes? Ja que Gaia ens vol destruir tant sí com no i tot plegat...

—Acosta-m'hi i faré servir l'escala de corda. —El cor li bategava molt fort—. Crec que l'Arió em vol explicar alguna cosa.

III

HAZEL

La Hazel no s'havia sentit mai tan feliç. Bé, a part de la nit de la victòria al Campament Júpiter potser, quan havia fet el primer petó al Frank... això gairebé s'hi acostava.

Així que va tocar terra, va córrer cap a l'Arió i li va envoltar el coll amb els braços.

—Com t'he trobat a faltar! —Va encastar la cara al flanc càlid del cavall, que feia olor de sal de mar i pomes—. On eres?

L'Arió va renillar. La Hazel hauria volgut parlar el cavallès com en Percy, però va captar la idea general. L'Arió semblava impacient, com si digués: «Ara no és moment de posar-se tendres, noia! Vinga!»

—Vols que vingui amb tu? —va endevinar ella.

L'Arió va assentir amb el cap, potejant on era. La urgència se li veia en la brillantor dels ulls, d'un marró fosc.

La Hazel encara no s'acabava de creure que l'Arió fos allà. Podia córrer per qualsevol superfície, fins i tot el mar, però a ella li feia por que no els seguiria cap a les Terres Antiques. El Mediterrani era massa perillós per als semidéus i els seus aliats.

L'Arió no hi hauria anat si ella no es trobés en un mal pas molt

arriscat. I semblava tan esverat... Qualsevol cosa capaç d'inquietar un cavall que no tenia por de res, hauria d'haver aterrit la Hazel.

En canvi, se sentia eufòrica. N'estava tan tipa de marejar-se per culpa del mar o per culpa de l'aire. A bord de l'Argo II, se sentia tan útil com una caixa de llast. S'alegrava de tenir els peus sobre terra ferma, ni que fos el territori de Gaia. I estava a punt per galopar.

—Hazel! —La va cridar en Nico des de la nau—. Què passa?

—Tot bé!

Es va ajupir i va cridar una palleta d'or de la terra. Cada vegada controlava més bé aquell do. Les pedres precioses ja gairebé mai no apareixien al seu voltant accidentalment, i extreure or de terra li resultava més fàcil.

Va donar la palleta a l'Arió... el seu aperitiu preferit. Llavors va somriure alçant els ulls cap en Leo i en Nico, que l'observaven des del capdamunt de l'escala, uns trenta metres més amunt.

—L'Arió em vol portar no sé on.

Els nois van intercanviar una mirada inquieta.

—Ui. —En Leo va assenyalar cap al nord—. Digue'm, sisplau, que no et durà allà dins.

La Hazel estava tan concentrada en l'Arió que no s'havia fixat en la turbulència. A un quilòmetre i mig de distància, a la cresta de la muntanya més propera, s'havia acumulat una tempesta sobre unes ruïnes (potser les restes d'un temple o una fortalesa romana). Un núvol en forma de xemeneia serpentejava turó avall com un dit negre de tinta.

La Hazel notava a la boca un gust molt semblant al de la sang. Va mirar l'Arió.

—Allà vols anar?

L'Arió va renillar, com si respongués: «I tant!»

Vaja... La Hazel havia demanat ajuda. Era aquesta la resposta del seu pare?

Confia que sí, però a més de la presència de Plutó intuïa algu-

na cosa maniobrant dins aquella tempesta... alguna cosa fosca, poderosa, no necessàriament amistosa.

Amb tot, ara tenia l'oportunitat d'ajudar els seus amics: agafar la iniciativa en comptes d'anar seguint.

Va afermar les subjeccions de la seva espasa d'or imperial i es va enfilar a l'esquena de l'Arió.

—No em passarà res! —va dir a en Nico i a en Leo cridant—. Quedeu-vos aquí i espereu-me.

—Però quanta estona? —va replicar en Nico—. Què farem si no tornes?

—Tornaré, no pateixis —va prometre, confiant que fos cert.

Va esperonar l'Arió i van sortir disparats a través d'aquell paratge rural per dirigir-se de dret cap al cicló creixent.

III

HAZEL

La tempestat va formar un con giratori de vapor negre que es va empassar el turó.

L'Arió va vestir de dret cap allà.

La Hazel es va trobar al cim, però li feia la impressió de ser en una dimensió diferent. El món va perdre el color. Els murs de la tempestat, d'un negre llòbrec, envoltaven el turó. El cel es regirava entre grisos. L'efecte de la intempèrie feia d'una blancor quasi resplendent les ruïnes enderrocades. Fins i tot l'Arió havia canviat d'un color castany caramel a un to fosc cendrós.

A l'ull de la tempesta, l'aire estava immòbil. A la Hazel, la pell li feia coïssor com si se l'hagués fregat amb alcohol. Davant seu, un arc donava entrada a unes parets molsoses que conformaven alguna mena de recinte.

La Hazel no podia veure gaire res enmig de les tenebres, però hi percebia una presència, com si fos un tros de ferro a prop d'un imant potent. L'atracció era irresistible i l'arrossegava endavant.

Tot i així, dubtava. Va tibar les regnes de l'Arió i el cavall va potejar impacient, fent espetegar el sòl sota les peülles. Allà on les posava, l'herba, la terra o les pedres es tornaven blanques com

gebre. La Hazel va recordar la glacera Hubbard a Alaska: la manera en què la superfície espetegava sota els seus peus. Va recordar el terra d'aquella caverna horrorosa de Roma quan s'esgrunava i es convertia en pols, fent caure en Percy i l'Annabeth al Tàrtar.

Confiaua que aquest cim en blanc i negre no es dissoldria sota seu, però va decidir que valia més seguir endavant.

—Som-hi doncs, noi.

La veu sonava apagada, com si parlés amb un coixí a la cara.

L'Arió va travessar l'arc d'entrada trotant. Uns murs ensorrats delimitaven un pati quadrat de la mida d'una pista de tennis. Hi havia tres arcs més, un al mig de cada paret, orientats a nord, est i oest. Al centre del pati, hi havia la intersecció de dos camins de llambordes, que formaven una creu. La boira omplia l'aire: filaments pesats de color blanc que es cargolaven i s'ondulaven com si fossin vius.

No era pas boira, va comprendre la Hazel. Era la Boira.

Tota la vida havia sentit a parlar de la Boira: el vel sobrenatural que ocultava el món dels mites de la vista dels mortals. Podia enganyar els humans, fins i tot els semidéus, i fer-los creure que un monstre era un animal inofensiu, o que un déu era una persona normal.

La Hazel mai no havia cregut que fos fum de debò, però mentre observava com es cargolava al voltant de les potes de l'Arió, com flotava a través dels arcs enderrocats del pati en ruïnes, els pèls dels braços se li eriçaven. No hauria pogut dir per què, però ho sabia: aquella substància blanca era màgia pura.

En la distància, un gos va udolar. L'Arió normalment no tenia por de res, però va retrocedir, esbufegant inquiet.

—Tranquil. —La Hazel li va acariciar el coll—. Estem junts en aquest mal pas. Ara descavalcaré, d'acord?

Es va esmunyir de l'esquena de l'Arió. El cavall es va girar immediatament i es va posar a córrer.

—Arió, esp...

Però ja havia desaparegut per on havia vingut.

Doncs sí que hi eren junts, en aquest mal pas.

Un altre udol va tallar l'aire, ara més a prop.

La Hazel va fer un pas cap al centre del pati. La Boira es va arrapar al seu cos com vapor de frigorífic.

—Hola? —va dir.

—Hola —va respondre una veu.

A l'arc del nord, va aparèixer la figura pàl·lida d'una dona. No, espera... era a l'arc de l'est. No, no, al de l'oest. Tres imatges de la mateixa dona, aparentment de fum, es movien simultàniament cap al centre de les ruïnes. Era una forma desdibuixada, feta de Boira, i la seguien dos flocs de fum, que li tocaven els talons com animals. Eren animals de companyia potser?

Va arribar al centre del pati i allà les tres formes van fondre's en una. Es va solidificar en una dona jove amb un vestit fosc sense mànigues. Duia els cabells daurats recollits al capdamunt en una cua de cavall, a l'estil de la Grècia antiga. La roba es veia tan sedosa que semblava arrissada, com si fos una capa de tinta que li queia per les espatlles. No semblava tenir més de vint anys, però la Hazel sabia que això no significava res.

—Hazel Levesque —va dir la dona.

Era molt maca, però d'una pal·lidesa mortal. Una vegada, a Nova Orleans, la Hazel s'havia vist obligada a assistir a la vetlla d'una companya de classe que s'havia mort. Va recordar el cos sense vida d'aquella noia jove dins el fèretre obert. L'havien maquillat molt bé, com si descansés, cosa que a ella li va semblar horrorosa.

Ara aquella dona li recordava la companya morta; deixant de banda que la dona tenia els ulls oberts i absolutament negres. Quan va inclinar el cap, s'hauria dit que tornava a ser tres persones diferents... imatges consecutives que es desdibuixaven conjuntament, com la fotografia d'algú que es mogué massa de pressa per capturar la imatge.

—Qui ets? —Els dits de la Hazel es retorçaven al pom de l'espasa—. Vull dir... quina deessa?

D'això, almenys, la Hazel n'estava segura. Aquella dona irradiava poder. Tot el que les envoltava (la Boira movedissa, la tempestat monocromàtica, la lluïssor espectral de les ruïnes) provenia de la seva presència.

—Ah —va assentir la dona—. Permet que t'il·lumini una mica.

Va aixecar les mans. Tot d'una, sostenia dues torxes de canya passades de moda, que es fonien gotejant foc. La Boira va retrocedir als límits del pati. Davant dels peus amb sandàlies de la dona, els dos animals amorfs van adquirir una forma sòlida. Un era un perdiguer labrador negre. L'altre era un rosegador llarg, gris i pelut amb una màscara blanca al voltant de la cara. Una mostela, potser?

La dona va somriure amb serenitat.

—Sóc Hècate —va dir—. La deessa de la màgia. Hem de parlar de moltes coses, si has de sobreviure a aquesta nit.